

існують, але форма існування цих законів, які «відкриває» наука носить суб'єктивний характер – одне і те ж явище описується законами у різній формі.

Філософія також має свій предмет, але він настільки загальний, що не може бути визначений однаково для будь-яких часових епох та областей простору. Наприклад, частиною філософії є логіка, зокрема проблема універсалій (що є поняття), визначається по різному в різних історичних періодах.

Діалектичний закон заперечення заперечення відображає об'єктивний, закономірний зв'язок, спадкоємність між тим, що заперечується і тим, що заперечує. Тож у філософії закони загальні та незмінні, і пошук цієї загальності та незмінності є метою філософського знання. Однак на окремих етапах історії є відмінності або в окремих частинах простору ці закони та категорії можуть мати суб'єктивний характер. Закони та категорії філософії перевіряють свою дію у всіх конкретних науках, подібно до того, як практично всі логічні закони виявляються в конкретних науках.

Філософія існує лише тоді, коли є її розумний носій. Закони філософії мають місце тоді, коли є її розум, є розвиток (рух носія розуму), в абсолютному спокої та відсутності простору філософських законів немає.

Закони науки, як закони розвитку просторово-часового континууму об'єктивні і є власними силами, як передумови існування та розвитку цього континууму. Можна сміливо сказати, що у нульовому випадку, тобто в абсолютному спокої має існувати «закон абсолютного спокою». Суб'єктивність законів науки проявляється у формі відображення об'єктивних законів розуму його носієм.

Тож можна сказати, що між цими двома видами духовної діяльності людини є глибока спорідненість, але немає повної внутрішньої тотожності, вони не роздільні, але й не єдині. Філософія стає наукою у методичному аспекті, вони пов'язані ще і тим, що наука постійно входить до кола роздумів філософії (філософія науки).

Особливості соціальної взаємодії в онлайн форматі

Дмитро ЛАШИН, здобувач освіти

*Науковий керівник – Ірина УШНО, канд. філос. наук, доцентка
Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

Сучасний світ переживає період активного впровадження інформаційних технологій які суттєво вплинули на спосіб, яким ми взаємодіємо один з одним. Один із найважливіших аспектів цього процесу – онлайн взаємодія. Хоча цей формат надає безліч переваг, він також призводить до низки проблем, які варто враховувати.

По-перше, однією з головних проблем онлайн взаємодії є відсутність фізичного контакту. Людська комунікація, заснована на живому спілкуванні, надає можливість виражати емоції, виявляти співчуття та сприймати невербальні

сигнали. У віртуальному середовищі ця можливість обмежена, що може призвести до непорозумінь і конфліктів.

По-друге, онлайн взаємодія може призвести до відчуття ізоляції та соціальної відділеності. За допомогою технологій ми можемо спілкуватися з ким завгодно у будь-який момент, але це не завжди замінює реальний контакт з людьми. Багато людей відчувають втому від постійного онлайн спілкування та бажають більше особистого контакту з оточуючими.

По-третє, проблемою онлайн взаємодії є питання приватності та безпеки. За допомогою інтернету, ми надаємо велику кількість особистої інформації, і ця інформація може бути доступною для зловмисників або небажаних сторін. Порушення приватності та кібератаки можуть завдати серйозної шкоди як окремим особам, так і суспільству в цілому.

Нарешті, онлайн взаємодія також може призвести до залежності від інтернету. Завдяки соціальним мережам, іграм та іншим онлайн розвагам, багато людей витрачають велику кількість часу в мережі, забуваючи про реальний світ і реальні взаємодії.

Усі ці проблеми свідчать про те, що онлайн взаємодія має як позитивні, так і негативні аспекти. Важливо знати, як використовувати технології в раціональних межах та зберігати баланс між віртуальним та реальним життям. Заходи з підвищення кібербезпеки, а також популяризація особистих зустрічей можуть допомогти подолати деякі з цих проблем.

Усупереч усім викликам, онлайн взаємодія залишається невід'ємною частиною сучасного суспільства. Якщо ми зможемо свідомо вирішувати її проблеми і використовувати її переваги, то цей формат може стати важливим інструментом для покращення комунікації та розвитку суспільства.

Напрями організації туристичного простору (філософський аспект)

Світлана ПРОЦЕНКО, к.г.н, доц.

Тетяна КОРОТКОВА, асистентка

Київський національний університет будівництва і архітектури

На сучасному етапі розвитку держави із важливих аспектів популяризації України як держави-спадкоємиці «Київської Русі» є сфера діяльності туристичного простору.

Туристичний простір – полі елементна структура, що формується з різних компонентів (рис. 1).

Наведена схема акцентує увагу на основних напрямках формування туристичного простору:

- філософсько-методологічний понятійно-термінологічний (терміни, поняття, визначення закономірностей формування та розвитку);
- архітектурно - планувальний, об'єктно - середовищний: структуризація та аналіз ситуаційної бази, об'єктно-формуєчих засобів;
- типологія та класифікація туризму;